

at fastslaa Begrebet Ubemidlethed, idet dette skal afgøres efter Regler, som udarbejdes af Indenrigsministeriet i Forening med en Kommission. Denne Kommissions Sammensætning var fra Ministeriets Side foreslaaet saaledes, at den dels skulde bestaa af Sygekassenævnet, dels af 16 Medlemmer, 8 valgte ved Forholdstalsvalg af hvert af Rigsdagens Ting. Her bliver altsaa Repræsentanter for nydende og ydende blandet sammen. I og for sig kunde jeg personlig meget godt være gaaet med dertil, men Venstre har rejst væsentlige Betæneligheder derimod, og jeg kan meget godt forstaa disse. Jeg mener, at vi derved kan stille en kommende Indenrigsminister under vanskelige Forhold, thi han maa da tage et væsentligt Hensyn til de Elementer i Kommissionen, der repræsenterer den bevillende Myndighed, den ydende Part, Statsydelsen, og som Følge deraf har jeg altsaa tænkt mig, at man kunde gaa den Vej at skille Parterne ud for sig og gøre det til en Pligt for Ministeriet at høre ogsaa den nydende Part. Jeg synes, at den Indsigt, der kan være i Bedømmelsen af de afgørende Kendetegn indenfor Sygekassernes Kreds, ikke fuldstændig skal skydes til Side, men at Rigsdagens Indflydelse, om jeg saa maa sige, ogsaa skal gøre sig gældende i sin Renhed. Det er vel ikke nogen Indiskretion at oplyse, at det for saa vidt ikke er nogen Originalitetssyge, der har ført mig til at stille dette Forslag, som et Forslag af en noget lignende Art paa et eller andet Tidspunkt har været antydet fra radikal Side. Jeg har imidlertid søgt at holde mig endnu nærmere til Ministeriets Affattelse, end det gjorde, idet jeg er gaaet til ligesom i selve Lovforslaget at holde paa et Udvalg paa 16 Medlemmer i Stedet for et Udvalg paa 14 Medlemmer. Det forekommer mig, at hvis dette Forslag vedtoges, var vi egentlig fra de to Sider komne saa tæt op til hinanden, at jeg synes, det næsten var ligesom Lapperier, der adskilte os, en Lyst til ensidig at stille visse Principper til Skue paa den ene Side og en alt for stor Frygt for, at disse Principper virkelig skulde blive udformet paa en udfordrende eller samfundsfjendelig Maade paa den anden Side. Jeg tillader mig altsaa at anbefale dette Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fortsættelsessygekasserne har jeg tiltraadt de Bemærkninger, der er kommet fra det ærede Medlem, som talte her som Nr. 2 (Jensen-Sønderup). Jeg mener, at Fort-

sættelsessygekasser vil være af det onde. Jeg nærer overhovedet Tvivl om, at det er rigtigt, at Befolkningselementer, der tilhører en økonomisk bedre stillet Klasse end den, der her skal være Tale om, og som Følge deraf har en anden Sygelighed, bliver staaende i de anerkendte Sygekasser. Jeg tror, det er det retteste, at de flyttes fuldstændig ud derfra, at der skabes fuldstændig nye Institutioner for dem, og at disse Institutioner ikke vedblivende skal have nogen Art af Forbindelse med de anerkendte Sygekasser. Jeg mener, at en fuldstændig Sondring, en fuldstændig Skilsmisse her vil vise sig at være det rigtige. Jeg kan ogsaa vanskeligt forsone mig med den Tanke, at saadanne Sygekasser, som dannes af Befolkningselementer, der er væsentlig bedre stillede end de ubemidlede Borgere, skulde have Statstilskud, skulde kunne lade sig underkaste Tilsyn af Sygekasseinspektoratet. Dettes Opgave forekommer mig at være bestemt og snævert begrænset til selve den ejendommelige Institution, der hedder de anerkendte Sygekasser, og den forslaar meget godt i denne Relation. Det er en Opgave af anden Art, der vil foreligge, naar der er Tale om Statskontrol med Sygekasser overhovedet. Det er en Opgave af mindre socialpolitisk end af ren forsikringsteknisk Natur, og jeg vil derfor mene, som jeg allerede udtalte ved første Behandling, at den ikke naturligt hører ind under Sygekasseinstitutionen. Derimod nærer jeg ikke den Frygt, som den ærede foregaaende Taler, at Agenterne, hvis man havde statsanerkendte og statskontrollerede Kasser, vilde benytte dette til at forvirre Folks Begreber. Folk vil nok meget hurtigt lære, at det kan ikke nytte noget at gaa ind i statskontrollerede Kasser i Stedet for i de statsanerkendte, thi derved faar de ikke Statstilskud. De skulde nok hurtigt lære at gaa derhen, hvor Pengene falder. Men jeg mener af rent forsikringstekniske Hensyn paa Grund af de forskellige Sygelighedsforhold, der raader indenfor de forskellige Samfundslag, at det vil være det eneste virkelig rationelle at holde disse to Slags Sygekasser sondrede hver for sig.

Jeg kan lige akkurat gaa med til det af den ærede Regering foreslaaede, at man giver Sygekasserne Lov til i deres Vedtægter at lade Medlemmerne staa foreløbigt, bl. a. ogsaa af den Grund, at Folk saa ofte tror, at deres Stillinger er blevet forbedret, medens det efter faa Aars Forløb viser sig, at det er en Misforstaaelse. Men jeg føler mig fuldt tilfreds-